

DEEL EEN

Bloedsport

Kort bericht, gepubliceerd in het te Westover (Me.) uitgegeven weekblad *Enterprise*, d.d. 19 augustus 1966:

STENENREGEN WAARGENOMEN

Verschillende betrouwbaar gebleken ooggetuigen berichtten ons dat er op 17 augustus bij klaarlichte dag en heldere hemel een stenenregen omlaagkwam. De stenen kwamen bijna allemaal terecht op de woning van Mrs. Margaret White in Carlin Street in de stad Chamberlain. Het dak van dit pand werd ernstig beschadigd, terwijl ook twee goten en een afvoerpijp met een gezamenlijke waarde van \$ 25 werden vernield. Mrs. White is weduwe en woont hier met haar driejarige dochtertje Carietta.

Nadere bijzonderheden ontbreken, aangezien wij Mrs. White niet konden bereiken.

Niemand verbaasde zich er eigenlijk over toen het gebeurde: niet in werkelijkheid, noch op het onderbewuste niveau waar het driftleven tiert. Op het eerste gezicht zou men zeggen dat alle meisjes in het douchelokaal schrokken, huiverden, zich schaamden of gewoon lachten omdat die meid van White weer eens zo vreemd deed. Sommigen keken een beetje verwonderd, maar dat was je reinste komedie. Carrie had met een paar van deze meisjes op de lagere school gezeten en sindsdien was er iets ontstaan dat zich in de loop der jaren langzaam en onvermijdelijk ontwikkelde. Volgens de wetten waaraan het menselijk ka-

rakter onderworpen is nam dit ten slotte de vorm aan van een kettingreactie die in een kritiek stadium belandt. Natuurlijk wisten deze meisjes geen van allen dat Carrie telekinetisch begaafd was.

Met potlood was op een van de schoolbanken in het gymnasium in Barker Street te Chamberlain gekrast: *Carrie White vreet stront*.

De kleedkamer weergalmde van uitroepen, echo's en achtergrondgeluiden, het gespetter van douchewater op tegels. De meisjes hadden het eerste uur volleybal gespeeld; ze zweetten 's ochtends altijd gemakkelijk en overvloedig.

De meisjeslichamen strekten en draaiden zich onder het hete water dat in vlagen op hen neerstriemde; witte stukken zeep werden van hand tot hand gegooid. Carrie stond onaangedaan temidden van hen, als een kikker tussen een zwerm zwanen. Ze was log en bonkig en had pukkels op haar nek, rug en billen. Het volslagen kleurloze haar plakte tegen haar gezicht in doorweekte futloze pieken. Ze stond daar gewoon met licht gebogen hoofd en liet het water op zich neerplenzen en van zich af gutsen. Ze zag eruit als een offerdier, de eeuwige zondebok, het kind dat gelooft dat er moersleutels voor linkshandigen bestaan, het pispaaftje van iedereen, en dat was ze ook.

In zichzelf verloren stond ze aan een stuk door in stilte te wensen dat er hier op het Ewen-gymnasium eenpersoons- – en dus afzonderlijke – douchecabines zouden zijn, net als op de gymnasia in Westover en Lewiston. Ze keken zo. Ze kéken altijd zo.

De ene douchekraan na de andere werd dichtgedraaid. De meisjes kwamen eronder vandaan, trokken pastelkleurige douchemutsen van hun hoofd, wreven zich droog met handdoeken, spoten deodorant op of wierpen onderzoekende blikken op de klok boven de deur. Behaatjes

werden dichtgehaakt, slipjes aangetrokken. Er hing nog stoom. Zonder dat onophoudelijke geluid van het jacuzzi bubbelbad zou het op een Egyptisch badhuis hebben geleken. Schel gefluit en geschreeuw werden weerkaatst als wegeketsende biljartballen na een harde stoot.

‘... nou, en toen zei Tommy dat hij het misselijk van me vond dus toen ging ik...’

‘... ik moet naar mijn getrouwde zus. Haar man peutert altijd in zijn neus, maar zij doet het ook. Dus zijn ze...’

‘... na schooltijd douchen en...’

‘... me te min om er een verrotte penny aan uit te geven. Daarom willen Cindy en ik...’

Miss Desjardin, de slanke gymlerares zonder borsten, kwam binnen. Ze keek met een korte ruk van haar hoofd om zich heen en klapte daarna hard in haar handen. ‘Waar wacht jij op, Carrie? Je doodvonnis? Over vijf minuten gaat de bel.’

Ze had een oogverblindend witte short aan. Door de vrij goed ontwikkelde spieren viel het bijna niet op dat ze geen kuiten had. Om haar hals hing een ketting met een zilveren fluitje, dat ze had gewonnen met een wedstrijd in boogschieten op de middelbare school.

De meisjes giechelden. Carrie keek sloom op, verdwaasd door de hitte en het nog steeds neerdreunende water. ‘Ooow, uh...?’ zei ze. Het was een raar kikkergeluid, dat belachelijk goed paste bij de situatie. Weer giechelden de meisjes. Sue Snell wond de handdoek los die ze om haar haren had geknoopt, vlug als een goochelaar die een opvallende truc gaat verrichten. Haastig begon ze haar haren te kammen. Miss Desjardin maakte geërgerd een gebaar naar Carrie alsof ze een motor aanslingerde en liep de deur uit. Carrie draaide de douchekraan dicht. Druppelend en gorgelend werd de straal kleiner tot er niets meer uitkwam.

Pas toen ze onder de douche uit stapte, zagen ze allemaal dat er bloed langs een van haar benen liep.

Uit: *Een op hol geslagen schim; documentaire feiten en conclusies betreffende het geval Carrie White*, door David R. Congress (Universiteitsdrukkerij te Tulane, 1981), p. 34:

Dat men in de kinderjaren van het meisje White geen acht heeft geslagen op uitingen van haar telekinetische gaven, heeft zonder enige twijfel bijgedragen tot de conclusie van White & Stearns, opgenomen in hun publicatie: *Telekinese; een natuurlijke gave, opnieuw ontdekt*. Hierin voeren zij aan dat het vermogen om door de kracht van de wil voorwerpen te verplaatsen, slechts bij extreem zware gevallen van persoonlijke stress tot uiting komt. Meestal blijft de gave dan ook verborgen. Eeuwenlang moeten zulke gaven in het verborgene hebben bestaan, waarbij net als bij ijsbergen alleen het topje boven een zee van kwakzalverij uitsteekt.

In dit speciale geval beschikken wij slechts over summere, mondeling overgedragen gegevens. Toch zijn deze voldoende om te kunnen concluderen dat Carrie White uitzonderlijk sterk telekinetisch begaafd moet zijn geweest. Het is heel tragisch dat dit veel te laat werd ontdekt, met alle gevolgen van dien.

‘Ongesteld!’

De eerste die dit riep, was Chris Hargensen. Ze begon schel te fluiten. Het geluid ketste tegen de betegelde muren en herhaalde zich in galmende echo's. Sue Snell verborg een opkomende lach achter haar zakdoek en voelde een vreemde mengelmoes van haat, afkeer, verbazing en medelijden in zich opkomen. Ze keek zo *stom*, die meid; ze bleef gewoon staan alsof ze niet snapte wat er met haar aan de hand was. Goeie god, het leek wel of ze nog nooit...

‘ON... gesteld!’

Het werd een dreun, een kreet die iedereen scheen te

moeten uitschreeuwen. Iemand achter in het lokaal (was het Chris Hargensen weer? Sue kon het in het oerwoud van echo's niet precies onderscheiden) krijste vol overgave met een hese, ongeremde stem: *'Stop er een kurk in!'*

'ON... gesteld, ON... gesteld, ON... gesteld!'

Carrie stond als verdoofd midden in de kring die zich om haar heen begon te vormen. Het water stroomde in kleine straaltjes langs haar huid. Geduldig als een os stond ze (net als altijd) de spot van de anderen te ondergaan, enigszins verlegen, maar niet verbaasd.

Sue werd misselijk toen ze zag dat de eerste donkere druppels menstruatiebloed op de tegels spatten en cirkels vormden ter grootte van stuivers. 'Toe, Carrie, doe er wat aan,' riep ze. 'Je bent ongesteld geworden!'

'Ooow, uh...?'

Dom keek het kind om zich heen. Haar haren plakten als een ronde helm op haar wangen. Op een van haar schouders zat een kluitje mee-eters. Duidelijk stond in de ogen van de zestienjarige Carrie te lezen dat ze pijn had.

'Ze denkt misschien dat het lippenstift is,' schreeuwde Ruth Gogan met onverholen plezier. Toen barstte ze luid joelend in lachen uit. Steeds als Sue zich later die opmerking herinnerde, besepte ze dat dit allemaal op een of andere manier in verband had gestaan met wat er daarna gebeurde, ook al scheen het nu op zichzelf te staan en vrij zinloos temidden van de algemene verwarring. *Zestien*, zei ze nu bij zichzelf, *nou, dan weet ze toch wel wat er aan de hand is. Ze...*

Nog meer bloed. Carrie stond nog steeds sloom en ontdaan de kring van haar klasgenoten rond te kijken. Ze begreep er blijkbaar niets van. Helen Shyres begon te dansen en maakte gekke opgooiegebaren.

'Je bloedt,' gilte Sue die opeens nijdig werd. 'Je verliest bloed, kijk dan, stomme dikke drilpudding!'

Carries blik gleed langs haar lichaam omlaag. Ze krijst-

te. Het geluid weerklonk luid in de nog vochtige kleedkamer.

Plotseling kwam er een tampon tegen haar borst en viel met een doffe plof voor haar voeten. De absorberende katoenprop zoog het rode bloed op dat zich traag over de gehele vloer begon te verspreiden.

Het minachtende, walgende gelach werd harder en harder, eindigend in een woest, angstaanjagend gehuil. Nu bombardeerden de meisjes Carrie met tampons en maandverbanden, inderhaast uit toilettasjes of de kapotte muurautomaat gegrist. Ze vlogen Carrie om de oren en toen begon het gejoel: 'Stop 'm dicht! Stop 'm dicht! Stop 'm dicht!' Sue deed mee, smeed en krijste net als de rest zonder te beseffen wat ze deed. Als met gloeiende neonletters flitste de gedachte: *wat kan het voor kwaad, het kan heus geen kwaad, echt niet*, ergens in haar achterhoofd op. Het flitste nog steeds geruststellend door haar heen, toen Carrie opeens luid begon te jammeren. Het meisje schuifelde achteruit, grommend, snikkend en afwerend met haar armen zwaaiend.

Meteen hielden de anderen ermee op. Ze beseften dat nu het hoogtepunt was bereikt. Deze hopeloze uitbarsting was er het bewijs van. Toen ze zich later dit ogenblik herinnerden, verwonderden ze zich erover dat het had kunnen gebeuren. Toch lagen er al veel jaren achter hen waarin het steeds zo was gegaan: hé zeg, laten we de lakens van Carries bed aan elkaar knopen in het Christelijk Jeugdkamp; kijk eens wat ik heb gevonden! Carrie heeft een liefdesbrief aan die leuke Bobby Picket geschreven... gauw, schrijf hem over en geef hem door; laten we haar broek wegstoppen; wat heb je daar? Een worm? Doe hem in Carries schoen; in het zwembad zullen we haar eens lekker onderduwen, vooruit, nog een keertje! En intussen trapte Carrie bij fietstochtjes koppig in de achterhoede verder, werd het ene jaar uitgescholden voor dikke drilpudding en het volgende jaar

voor truttebol. Altijd stonk ze naar zweet; nooit kon ze meekomen; zij moest altijd in de brandnetels vallen als ze in de struiken een plas deed en iedereen had het dadelijk in de gaten (hé, wat loop jij aan je gat te krabben? Heb je jeuk?). Toen Carrie eens doodmoe in de klas boven haar bank in slaap was gevallen, smeerde Billy Preston pinda-kaas in haar haar. En al die knijpvingers, al die uitgestoken benen om haar te laten struikelen, alle andere pogingen om haar voor gek te zetten, al die keren dat haar boeken van de bank werden geduwd; de erotische kaart die in haar tasje werd gestopt, de picknick met de jeugdgroep van de kerk, toen Carrie zo klunzig knielde dat de achternaad van haar oude katoenen jurk het begaf met een geluid alsof ze een knallende wind liet; Carrie, die altijd de bal miste, zelfs bij voetbal; Carrie, die bij dansles in het tweede jaar op haar gezicht viel en een gebroken tand had; Carrie, die bij volleybal in het net terecht kwam; Carrie met kousen die altijd op het punt stonden af te zakken, afzakten of afgezakt waren; Carrie met zweetplekken onder haar oksels. En Chris Hargensen had in de winkel van Kelly in het centrum naar Carrie opgebeld om haar te vragen of ze wist hoe varkensstront werd gespeld, namelijk C-A-R-R-I-E.

Nu was de langverbeide climax er, het toppunt van alle pesterijen, vernederingen, scheldpartijen. Boem... het was zover, ineens.

Najammerend in de plotselinge stilte en met haar armen voor het gezicht geslagen bleef Carrie nog steeds achteruitwankelen. Een van de tampons was in haar schaamhaar blijven hangen. De meisjes keken toe met een ernstige glans in hun ogen.

Carrie stapte aarzelend opzij een van de vier douche-hokken in waar ze langzaam tegen de zijmuur in elkaar hurkte. Trage, machteloze snikken wrongen zich los uit haar keel. Haar ogen rolden heen en weer. Het oogwit was te zien. Net een varken in het slachthuis.

Weifelend bracht Sue er langzaam uit: ‘Zeg, ik geloof dat ze voor het eerst...’

Ze maakte haar zin niet af. Met een gehaaste, doffe smak vloog de deur open. Miss Desjardin rende de kleedkamer binnen om te kijken wat er aan de hand was.

Uit: *Een op hol geslagen schim*, p. 41:

Zowel de medische als de psychologische publicaties over dit geval stemmen in één opzicht overeen: men neemt aan dat het uitzonderlijk late, traumatische begin van Carrie Whites menstruele cyclus de eerste aanleiding vormde tot de openbaring van haar sluimerende telekinetische gave. Het is bijna niet te geloven dat Carrie niets afwist van de gewone maandelijkse periode. Al even ongelooflijk schijnt het dat de moeder van dit meisje, dat al bijna zeventien jaar was, nooit een gynaecoloog heeft geconsulteerd omdat de menstruatie van haar dochter zo lang uitbleef.

Toch zijn deze feiten onweerlegbaar. Toen Carrie White ontdekte dat er bloed uit haar vagina liep, begreep ze niet hoe dat kwam. Ze wist niets af van het menstruatiesproces.

Een van haar klasgenoten die later de ramp overleefde, Ruth Gogan, vertelde ons dat ze op een dag op het Ewen-gymnasium de kleedkamer binnenkwam en daar Carrie zag staan die net haar lippen had gestift en met een tampon de overtollige lippenstift wegveegde. Dit gebeurde een jaar voor het gewraakte voorval. Miss Gogan zei toen tegen Carrie: ‘Wat sta je in godsnaam nu weer te doen?’ Miss White antwoordde: ‘Is het soms niet goed?’ waarop Miss Gogan antwoordde: ‘O nee hoor, het is best.’ Ruth Gogan heeft dit aan een aantal meisjes uit haar klas verteld (later zei ze tijdens een vraaggesprek met een van ons dat ze het wel ‘een beetje geinig’ had gevonden). Als een van hen daarna Car-

rie probeerde uit te leggen wat het doel was van de tampon, die ze als make-up artikel gebruikte, nam ze kennelijk aan dat dit weer een poging moest zijn haar voor de gek te houden. Dit had ze in haar leven al zo vaak meegemaakt dat ze het niet serieus nam...

Toen de tweedejaars leerlingen weer naar hun klaslokaal waren gegaan na het luiden van de bel (er waren er een paar die stiekem de achterdeur uit waren gerend voordat miss Desjardin hun namen kon noteren) volgde miss Desjardin de gewone tactiek die bij hysterische aanvallen wordt toegepast. Ze sloeg Carrie links en rechts om de oren. Ze zou beslist niet willen toegeven dat het haar goeddeed en ook niet dat ze Carrie een jankende vetzak vond. Ze was pas een jaar lerares en wilde maar al te graag nog geloven dat alle kinderen lief en goed waren.

Carrie keek suf naar haar op. Haar gezicht was nog steeds vertrokken en haar mond beefde. 'M... M... Miss D...D... Desjardin...'

'Sta op,' zei miss Desjardin onaangedaan. 'Sta op en beheers je.'

'Ik bloed dood!' schreeuwde Carrie. Een tastende, zoekende hand werd omhooggestoken en raakte de witte short van miss Desjardin aan, een bloederige afdruk erop achterlatend.

'Ik... jij...'

Het gezicht van de gymlerares vertrok van walging. Opeens greep ze Carrie beet en trok het wankele kind overeind.

'Ga daar staan!'

Carrie stond onzeker tussen de douches en de muur met de maandverbandautomaat, voorovergebogen en met naar de grond wijzende tepels. Haar armen bungelden slap langs haar lijf. Ze leek precies een aap. Haar ogen glommen wezenloos.

‘Zo,’ zei miss Desjardin zacht maar nadrukkelijk, ‘nu pak jij zo’n maandverband uit dat ding... nee, er hoeft geen geld in want hij is kapot... neem er nu een en... verdorie, dóé toch wat ik zeg! Je doet alsof je nog nooit ongesteld bent geweest!’

‘Ongesteld?’ zei Carrie.

Haar niet-begrijpende gezicht, ongeunsteld en met een uitdrukking van doffe, machteloze ontzetting kon niet zonder meer onopgemerkt blijven. Een duister voorgevoel nestelde zich opeens in Rita Desjardins hersenen. Nee, dat kon niet, dat was onmogelijk... Zelf was ze vrij kort na haar elfde verjaardag al ongesteld geworden. Toen was ze snel naar boven gerend en had boven aan de trap geestdriftig naar beneden gegild: ‘Mam, mam, ik ben voor het eerst ongesteld!’

‘Carrie?’ vroeg ze, onzeker nu. Ze liep naar het meisje toe. ‘Carrie?’

Carrie dook in een flits weg. Op hetzelfde moment viel er met een harde, galmende klap een rek met slaghouten op de vloer in de hoek van het kleedlokaal. De slaghouten rolden alle kanten op. Miss Desjardin sprong op om ze te ontwijken.

‘Carrie, heb je dit soms voor het eerst van je leven?’

Amper was de gedachte bij haar opgekomen of ze wist dat ze het bij het rechte eind moest hebben. Het bloed was donker van kleur en vloeide ontzettend hard. Carries benen waren besmeurd met vegen en spetters alsof ze door een bloedplas had gewaad.

‘Het doet zeer,’ kreunde Carrie. ‘Mijn buik...’

‘Dat gaat straks over,’ zei miss Desjardin. Ze schaamde zich over haar houding en voelde tegelijkertijd medelijden. ‘Je moet... eh... maken dat het bloed niet zomaar wegstroomt. Je...’

Een felle lichtflits schoot boven haar hoofd door de kleedkamer, gevolgd door een knal. Sissend doofde een